

VRAZEDNE DOBRÁ ROMANTICKÁ TRILOGIA

MÁSIAR A

HAVRANKA

AUTORKA BESTSELLEROV

BRYNNE WEAVER

VRAŽEDNE ROMANTICKÁ TRILOGIA

MÄSIAR A HAVRANKA

BRYNNE WEAVER

**ZELENÝ[®]
KOCÚR**

Z anglického originálu Brynne Weaver: Butcher & Blackbird (Published by Zando) preložila Mária Koscelníková

Translation © 2024 by Mária Koscelníková

Zodpovedná redaktorka: Lucia Halová

Jazyková korektúra: Tímea Cseresznyésová

BUTCHER & BLACKBIRD Copyright © 2023 by Brynne Weaver

All rights reserved

Slovak edition © 2024 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko

Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Cover Design © Art by Qamber Desings

Grafická úprava: Design Amorandi

Úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 9788069010239

EAN 978-80-69010-23-9

V preklade sú použité presné aj upravené citáty z Biblie, ktorá vyšla v roku 2012 v Spolku sv. Vojtecha v Trnave.

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využitie. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

VAROVANIE O OBSAHU A DRÁŽDIVÝCH PRVKOCH

Hoci je *Mäsiar a Havranka* temná romantická komédia a azda vás napriek šialenostiam rozosmeje, je to predovšetkým kniha s ťažkou tematikou. Nenúťte sa ju čítať, pokiaľ vám niektoré témy budú nepríjemné. Ak sa ma chcete spýtať na niečo z nasledujúceho zoznamu, neváhajte ma kontaktovať cez webovú stránku brynneweaverbooks.com alebo na sociálnych sieťach (väčšinou som aktívna na Instagrame a TikToku).

V knihe sa spomínajú:

- Očné gule a jamky
- Amatérska operácia
- Ozdoby z kože
- Reťazové píly, sekery, nože, skalpely – veľa ostrých predmetov
- Náhodný kanibalizmus
- Nie až taký náhodný kanibalizmus
- Pochybné využívanie mumifikovaného tela
- Sluha po lobotómii
- Nesprávne použitie kuchynského náradia
- To so smotanovou zmrzlinou s kúskami sušienok ma mrzí (žartujem)

- Podrobné sexuálne scény vrátane (nie však výlučne) fajčenia ako predohry, drsného sexu, slastných úchyliet, análneho sexu, sexuálnych hračiek, škrtenia, pľutia, BD-SM sexu, genitálnych pírtingov
- Zmienky o nezáujme rodičov a týraní detí
- Strata rodiča (nie je zobrazená)
- Zmienky o sexuálnom násilí na deťoch (nie detailné)
- Je to kniha o sériových vrahoch, takže tu nájdete hlavne vraždy a chaos

*Venujem všetkým, ktorí si po
prečítaní varovania o náhodnom
kanibalizme povedali:
Toto je niečo pre mňa!*

ZOZNAM PIESNÍ

Naskenujte príslušný QR kód a vypočujte si piesne:

APPLE MUSIC

SPOTIFY

PRVÁ KAPITOLA: RAZ ZA ŽIVOT

„Stressed Out,“ Twenty One Pilots [vystresovaný]

„Better on Drugs,“ Jim Bryson [radšej na drogách]

DRUHÁ KAPITOLA: ZÁBAVNÁ HRA

„Red,“ Delaney Jane [červená]

„Dodged a Bullet,“ Greg Laswell [gulka minula cieľ]

„Waves,“ Blondfire [vlny]

TRETIA KAPITOLA: HLASOVKA

„Easy to Love,“ Bryce Savage [ľahké milovať]

„Obsession,“ Joywave [posadnutosť]

ŠTVRTÁ KAPITOLA: ATELIÉR

„Territory,“ Wintersleep [teritórium]

„Castaway,“ Barns Courtney [stroskotanec]

PIATA KAPITOLA: ISTOTA

„Jerome,“ Zella Day [Hieronym]

„Trying Not to Fall,“ Jonathan Brook [skúšam nespadnúť]

ŠIESTA KAPITOLA: HRIEŠNIK

„Killer,“ Valerie Broussard [vrah]

„Demise,“ NOT A TOY [úmrtie]

SIEDMA KAPITOLA: KUBIZMUS

„Demons,“ Sleigh Bells [démoni]

„I Don't Even Care About You,“ MISSIO [ja ťa mám vlastne v riti]

ÔSMA KAPITOLA: V POHÁRI

„Birthday Girl,“ FLETCHER [oslávankyňa]

„BLK CLD,“ XYLØ [črn mrk]

„Where Snowbirds Have Flown,“ A Silent Film [do teplých krajín]

DEVIATA KAPITOLA: DÔVERA

„Addicted“ (feat. Greg Laswell), Morgan Page [závislý]

„The Enemy,“ Andrew Belle [nepriateľ]

„Into The Fire,“ Thirteen Senses [do ohňa]

DESIATA KAPITOLA: DIJONSKÝ DRESSING

„West Coast,“ MISSIO [západné pobrežie]

„Heart of an Animal,“ The Dears [srdce zvierťa]

JEDENÁSTA KAPITOLA: NEHORÁZNOSŤ

„Knives Out,“ Radiohead [niekto je pobúrený]

„Walk on By,“ Noosa [idem okolo]

„Drowned,“ Emily Jane White [utopená]

DVANÁSTA KAPITOLA: PUZZLE

- „Forget,“ Marina and the Diamonds [zabudni]
- „Shine,“ Night Terrors of 1927 [lesk]
- „Come Out Of The Shade,“ The Perishers [vyjdi z tieňa]

TRINÁSTA KAPITOLA: ÚPADOK ĽUDSKOSTI

- „Blastoffff,“ Joywave [výbuchhhh]
- „Kids,“ Sleigh Bells [deti]
- „Shimmy“ (feat. Blackillac), MISSIO [vrt' bokmi]

ŠTRNÁSTA KAPITOLA: OTRASENÍ

- „Indestructible,“ Robyn [nezničiteľní]
- „Deadly Valentine,“ Charlotte Gainsbourg [smrtiaca valentínka]
- „Love Me Blind,“ Thick as Thieves [miluj ma naslepo]

PÄTNÁSTA KAPITOLA: STOPY

- „Best Friends,“ The Perishers [najlepší priatelia]
- „Novocaine,“ Night Terrors of 1927 [novokain]
- „Sentimental Sins,“ Matt Mays [sentimentálne hriechy]

ŠESTNÁSTA KAPITOLA: ROZBITÉ VNÚTRO

- „Fade into You,“ The Last Royals [v tvojom tieni]
- „Between the Devil and the Deep Blue Sea,“ XYLØ [medzi diablom a hlbokým modrým morom]
- „For You,“ Greg Laswell [pre teba]

SEDEMNÁSTA KAPITOLA: KRÁSNA KATASTROFA

- „Heaven,“ Julia Michaels [nebo]
- „Never Be Like You“ (feat. Kai), Flume [nikdy nebudem ako ty]

OSEMNÁSTA KAPITOLA: VÝBUCH

- „AT LEAST I'M GOOD AT IT,“ NERIAH [aspoň som v tom dobrý]
- „Body,“ Wet [telo]
- „Crave,“ Dylan Dunlap [absták]

DEVÄTNÁSTA KAPITOLA: REZERVÁCIE

„Farewell,“ Greg Laswell [rozlúčka]

„Spoonful of Sugar,“ Matt Mays [za lyžicu cukru]

DVADSIATA KAPITOLA: VEŽA

„Dark Beside the Dawn,“ Adam Baldwin [tma na svitaní]

„Wandering Wolf,“ Wave & Rome [túlavý vlk]

„Where to Go,“ Speakrs [kam mám ísť]

DVADSIATA PRVÁ KAPITOLA: KLÚČE

„Look After You,“ Aron Wright [strážim ťa]

„Heroin,“ Lana Del Rey [heroín]

DVADSIATA DRUHÁ KAPITOLA: PRECÍZNOSŤ

„Vagabond“ (feat. Czarface), MISSIO [vagabund]

„Burn the Witch,“ Radiohead [upáľte strigu]

„Half Your Age,“ Joywave [o polovicu mladší]

DVADSIATA TRETIA KAPITOLA: PIGMENT

„Bones,“ Scavenger Hunt [kosti]

„Don't Believe in Stars,“ Trent Dabbs [neverím na hviezdy]

DVADSIATA ŠTVRTÁ KAPITOLA: OČNÁ JAMKA

„We Are All We Need,“ Joywave [potrebujeme len sami seba]

„End of All Time,“ Stars of Track and Field [koniec všetkých čias]

EPILOG: FANTÓM

„Lifetime Ago,“ Greg Laswell [pred sto rokmi]

BONUS: DAREBÁCTVO

MÄSIAR
A HAVRANKA

PROLÓG

Mäsiar a Havranka

Každoročný augustový lov

7 dní

V prípade remízy rozhodne kameň, papier,
nožnice!

Hrá sa na tri víťazné z piatich

víťaz uloví Lesného fantóma

RAZ ZA ŽIVOT

Sloane

Byť sériovou vrahyňou, ktorá zabíja sériových vrahov, môže byť skvelý koníček,

kým sa neocitnem zamknutá v kletke
na tri dni
s mŕtvolou
v lete v Louisiane,
bez klimatizácie.

Zízam na muchami posiatu mŕtvolu pri dverách kletky. Albert Briscoe má nafúknuté sivozelené brucho, až mu idú prasknúť gombíky na košeli. Stále sa mu nadvihuje. Tenká koža sa mu vlní, ako sa v ňom prevaľujú plyny a larvy sa mu prehrýzajú mäsom pod kožou. Cítim nechutný smrad rozkladu, bzukot múch, zápach hovien a moču vyplavených z jeho tela. Nie som žiadna padavka, ale mám svoje zásady. Uprednostňujem čerstvé mŕtvolky. Vezmem si z nich odmenu, naaranžujem miesto činu a vypadnem. Nebaví ma ponevierať sa pri mŕtvoľe a pozorovať, ako sa pomaly rozkladá.

Priam na povel sa ozve tichý zvuk, akoby sa trhal mokrý papier.

„Nie...“

Takmer počujem Alberta spoza hrobu: Áno.

„Ach, nie, nie, nie...“

Ale áno. To máš za to, že si ma zabila, ty hnusná sviňa.

Na to sa mu roztvorí koža a vyvalí sa z nej biela masa lariev ako ryža, až na to, že značné množstvo tej ryže sa pomaličky plazí ku mne, aby mohlo pokračovať ďalšou fázou životného cyklu.

„Ježišikriste.“ Padnem na zadok na špinavú kamennú podlahu a schúlím sa do kľbka. Tisnem si čelo ku kolenám, až kým ma z toho nerozbolí hlava. Začnem si hmkať pieseň v nádeji, že pohltí príliš hlučné zvuky vôkol mňa. Hmkám si čoraz hlasnejšie, až kým mi z popraskaných pier postupne nezačnú vychádzať slová. *Nik ma už neľúbi, nechápe môj žiaľ... Havranka, tak sa maj...* hmkám si a spievam, až kým slová a melódia nezaniknú.

„Zriekam sa svojej skazenosti,“ poviem, len čo sa pieseň rozplynie medzi chumáčmi prachu a za bzukotu lesklých hmyzích krídel.

„To je škoda. Tvoja skazenosť by sa mi určite páčila.“

Strhnem sa, keď sa z tieňa pod úzkym oknom so sklom zaratým od múch ozve hlboký zamatový mužský hlas s jemným írskym prízvukom, ktorý zjemňuje každé slovo. Keď muž vyjde do tenkého prúžku svetla, odtiahnem sa od neho, hlavou narazím o železnú mrežu malej cely, v ktorej trčím, a škaredo zanadávam do vlhkého vzduchu.

„Tuším si sa ocitla v ošemetnej situácii,“ pokračuje. Zazriem jeho krivý úškrn, no zvyšok jeho črt zostáva v tieni. Prejde pár krokov doprostred temnice a z výšky hľadí na mŕtvolu. Potom sa k nej nakloní a prizrie sa jej bližšie. „Ako sa voláš?“

Už tri dni som nemala kávu ani som nejedla. Žalúdok mi už pravdepodobne prestal fungovať a vcucol ostatné orgány. Nato sa mi v bruchu ozve hlasný žalospev, ktorý sa ma snaží presvedčiť, že sa ku mne naozaj plazia zrnká ryže a že sú možno jedlé.

Na tieto hovadiny fakt nemám čas.

„Ten ti už zrejme neodpovie,“ zamrmlm.

Muž sa zasmieje. „Nehovor. Aj tak jeho meno už poznám. Albert Briscoe, Zviera zo zálivu.“ Dlhú chvíľu sa díva na mŕtvolu, kým jeho pozornosť nepritiahnem ja. „A kto si ty?“

Neodpoviem mu, ani sa nepohnem. Opatrne a odmerane prejde za roh klietky, aby si ma lepšie obzrel, schúlenú v tienoch. Keď ho už mreže nepustia bližšie, čupne si. Schovám si tvár do dlaní, pre strapaté vlasy mi vidno iba oči.

A keďže mám tú najväčšiu smolu na svete, ten chlap je, ako inak, sexi.

Má krátke hnedé, priam úmyselne strapaté vlasy a výrazné, no nie strohé črty tváre. Slizko sa na mňa usmieva, ukazuje mi svoj dokonalý chrup a rovnú jazvu, ktorá mu pretína hornú peru. Jeho pery ma až príliš lákajú, čomu sa však ani nečudujem, vzhľadom na moju aktuálnu situáciu v zajatí. Spodnú peru má o čosi plnšiu. Na to, že by som sa mu do nej najradšej zahryzla, by som vôbec nemala myslieť. Aleže vôbec.

No nemôžem si pomôcť.

Čo sa týka mňa, vyzerám vážne nechutne.

Mám zauzlené vlasy, zakrvavené a ufúľané oblečenie a najsmradľavejší dych v dejinách ľudstva.

„Ty nie si Albertova typická obeť,“ prehovorí.

„Čo ty vieš o jeho obetiach?“

„Si naňho príliš stará.“

Má pravdu. Niežeby som bola stará, mám dvadsaťtri, no obaja si dobre uvedomujeme, že na Albertov vkus som už dôchodkyňa.

„A na to si ako prišiel?“

Skĺzne zrakom na mŕtvolu a tienistou tvárou sa mu preženie mierne znechutenie. „Lebo vedieť je moja práca.“ Znovu sa na mňa pozrie a usmeje sa. „A zrejme aj tvoja, súdiac pod-

ľa toho loveckého noža, ktorým si mu prebodla hrdlo. Ručne vyrobená damascénska oceľ. Odkiaľ ho máš?“

Vzdychnem si. Chvíľu sa dívam na mŕtvolu a svoj obľúbený nôž v jej krku, potom sa lícami opriem o pritiahnuté kolená. „Z Etsy.“

Zachechce sa. Zdvihnem malý kamienok a len tak ho hodím na zem.

„Som Rowan,“ predstaví sa a natiahne ku mne ruku pomedzi mreže. Pozriem na ňu, hodím na zem ďalší kamienok, a hoci mu nedám pohybom nijako najavo, že aj ja mu chcem podať ruku, ďalej ju drží vystretú. „Možno ma skôr poznáš ako Bostonského mäsiara.“

Pokrútim hlavou.

„A čo Vrah davov?“

Znovu zavrtím hlavou.

„Duch z východného pobrežia?“

Vzdychnem.

Jasné, že som už tie mená počula, ale nemienim mu to vešať na nos.

Srdce mi bije ako opreteký a ženie mi krv žilami. Ešteže nevidí, že som očervenela ako paprika. Dokonale poznám jeho prezývky a viem, že sa odo mňa až tak nelíši – je lovec a s obľubou loví to najhoršie, čo sa k nám vyhrabe priamo z pekla.

Napokon Rowan ruku odtiahne a úškrn sa zmení na sklúčený výraz. „Škoda, dúfal som, že moje prezývky ti niečo hovoria.“ Rukami si plesne po kolenách a vstane. „Nuž, radšej pôjdem. Rád som ťa takmer spoznal, bezmenná zajatkyňa. Veľa šťastia.“

Venuje mi posledný letmý úsmev, otočí sa na päte a vykročí k dverám.

„Počkaj! Počkaj, prosím ťa!“ Keď je už-už na prahu, pozviecham sa na nohy a schmatnem ľadové mreže. „Sloane. Volám sa Sloane alias Križiak.“

Chvíľu medzi nami vládne napäté ticho, ktoré narúša iba bzukot múch a usilovná práca lariev žerúcich mŕtvolu v rozklade.

Rowan sa na mňa obzrie cez plece.

Zrazu je priamo predo mnou, premiestnil sa tak rýchlo, až odskočím od mreží, no stihne ma schmatnúť za ruku a divoko mi ňou zatrasie.

„Panebože! Vedel som to. Doriti, vedel som, že sa pomýlili. Musí to byť ženská. Že Križiak! Aké parádne meno! Tá pavučina z vlasčov a tie očné gule! Úžasné. Som твоjím veľkým fanúšikom!“

„Éééé...“ Rowan mi naďalej trasie rukou, hoci sa ju snažím odtiahnuť. „Tak... ďakujem?“

„Sama si si tú prezývku vymýšľala?“

„Hej...“ Oslobodím si ruku z jeho zovretia a odstúpim od tohto zvláštne nadšeného Íra. Uškríňa sa na mňa ako mechom udretý, a keby som na koži nemala asi tak šesťdesiat vrstiev špiny, určite by na mojich líkach postrehol rumenec. Už zase. „A nie je hlúpa?“

„Práveže je vynikajúca! To Vrah davov je debilina. Križiak je totálna špička.“

Pokrčím plecami. „Podľa mňa to znie ako meno trápneho superhrdinu.“

„Radšej to, než aby ti niečo vymysleli novinári. Ver mi.“ Rowan pozrie zo mňa na mŕtvolu a späť. Znova si ma premeria pohľadom, nakloní pritom hlavu a kývne ňou na Alberta. „Hentomu niečo leží v žalúdku. Chápeš?“

Na dlhú chvíľu zavládne ticho, ktoré sprevádza len bzukot múch.

„Nie, nechápem.“

Rowan mávne rukou. „To je také írské príslovie, že ho niečo žerie, v tomto prípade doslovne. Vzhľadom na okolnosti je veľmi trefné, no nie?“ Hrdo vypne hrud' a prstom ukáže na

mŕtvolu. „Skôr by ma zaujímal, ako to, že si skončila v cele, zatiaľ čo on aj s tvojím nožom v krku leží vonku? To si vrhla nôž pomedzi mreže?“

Pozriem sa na svoju kedysi bielu košeľu a špinavé čižmy, zafŕkané od krvi. „Povedzme, že to bolo zle načasované.“

„Hmm,“ zatahne a múdro prikývne. „Také niečo som kedysi zažil aj ja.“

„Chceš mi povedať, že ťa zamkli do klietky s mŕtvolou a záplavou ryže pochodujúcej priamo k tebe?“

Rowan si premeria priestor medzi nami a zachmúri sa. „Nie, to veru nie.“

„Aj som si myslela,“ zamrmlam a sťažka si vzdychnem. Otriem si ruky o špinavé rifľové šortky a myknem bokom. Tento votrelec ma už začína unavovať. Len zbytočne oddďaluje moju pomalú smrť vyhladovaním. Som si celkom istá, že mu trošku šibe, a nemám pocit, že by mi chcel pomôcť odtiaľto vypadnúť.

No nič, uvidíme.

„Nuž...?“

„Tie zrnká ryže postupujú pomerne rýchlo,“ zhodnotí Rowan skôr pre seba než pre mňa a nespúšťa zrak z malých bielych lariiev smerujúcich ku mne. Keď sa mi konečne pozrie do očí, na tvári má túžobný úsmev. „Nechceš ísť na obed?“

Venujem tomu cudziemu človeku chladný pohľad a ukážem na svoju skrvavenú košeľu s odtlačkom topánky. „Ani nie, teda ak nás nechceš oboch dostať okamžite za mreže...“

„Aha, iste,“ zachmúri sa a vykročí k Albertovej mŕtvole. Prezrie mu vrecká, ale nič v nich nenájde. Keď zabľúdi zrakom k jeho nafúknutému hrdlu, potichu triumfálne zahmká, vytiahne mu z krku môj nôž a strhne mu striebornú retiazku, v jeho silnej ruke hneď povolí. Vstane, usmeje sa na mňa a ukáže mi v dlani kľúč.

„Osprchuj sa, ja ti medzitým nájdem dáke oblečenie a potom to tu spoločne podpálime.“

Rowan odomkne mrežové dvere kletky a natiahne ruku ku mne do tmy.

„Pod', Havranka, mám chuť na grilovačku. Pridáš sa?“

ZÁBAVNÁ HRA

ROWAN

Križiak.

Doriti, sedím za stolom oproti Križiakovi, teda Križiačke.

Je brutálne nádherná.

Má havranie vlasy, vlúdne orieškové oči, na lícach jemné pehy a drobný, momentálne trochu červený nos. Odkasle si a poriadne odpije z piva. Potom sa zachmúri, a keď položí pohár na stôl, nespúšťa z neho zrak.

„Si chorá,“ poznamenám.

Pozrie mi do očí a vzápätí si ostražito prezerá bistro. Ostro si premeria štamgastov pri jednom stole a hneď zas pri ďalšom. Vidím, že je nerváčka.

Vzhľadom na to, čo prežila, sa jej ani nečudujem.

„Tri dni v tej odpornej diere si vyžiadali svoju daň. Bože, ešteže tam mal vodu.“ Natiahne sa po obrúsok a vysiak sa doň. Znovu na mňa pozrie, ale dlho sa na mňa nedíva. „Vďaka za vyslobodenie.“

Pokrčím plecami, usrknem si z piva a mlčky sledujem, ako šibne očkom na čašníka, ktorý práve vyšiel z kuchyne obslúžiť zákazníkov pri vedľajšom stole. Keď nás hosteska zaviedla dnu, Sloane ju požiadala o box uprostred reštaurácie pri okne a rovno na jeden ukázala. Teraz už rozumiem prečo. Box sa nachádza v rovnakej vzdialenosti od vchodu, únikového východu pri záchodoch a kuchyne.

Stále má chuť zdupkať, alebo ju len vydesil čas strávený v Albertovej klietke? Alebo ju desím ja?

Je múdra, že je ostražitá.

Nespúšťam z nej zrak a využijem príležitosť, aby som si otvorene prezrel svoju spoločničku, kým si ona prezerá reštauráciu. Prehodí si mokré vlasy cez plece. Skĺznem pohľadom na jej hrud', čo robím asi každé dve minúty, odkedy vyšla z kúpeľne Alberta Briscoa v tričku s logom Pink Floyd a bez podprsenky.

Bez podprsenky!

Tá myšlienka sa mi rozlieha v hlave ako zvuk kostolných zvonov v jasné nedeľné ráno.

Má krivky a silné telo. S ukradnutým oblečením od Briscoa musela urobiť divy, vôbec by nemalo pôsobiť takto sexi. Dokonca aj džínsy na nej vyzerajú dobre, manžety si zahla až po členky a to, že majú nohavice voľný pás, vyriešila dvoma červenými vreckovkami, ktoré zviazala dohromady a vyrobila si provizórny opasok. Spodok trička si zauzčila, teraz ho má len po pás. Keď sa oprie o opierku boxu a unavene si vzdychne, spod trička jej vykukne kúsok lákavej pokožky a pírsing v pupku.

Nemá podprsenku!

Potrebujem sa spamätať. Kristepane, je predsa Križiak. Ak ma pristihne, ako na ňu zízam, vytrhne mi oči z jamôk a obeší ma na rybárskom vlasci skôr, než stihnem povedať, že nemá podprsenku.

Sloane pokrúti plecom, čím vôbec neprispieva k úspechu mojej misie prestať myslieť na to, že nemá podprsenku. Prstami si prejde po kĺbe, a keď zvráští tvár od bolesti, mierne vzdychne. Keď na seba pozrieme, zachmúri sa.

„Kopol ma,“ vysvetlí, drží sa za plece a odpovedá mi na nevyslovenú otázku. „Keď som padala, plecom som narazila o okraj klietky.“

Ruky pod stolom zovriem do päste a žilami mi prebehne nesmierny hnev. „Kretén.“

„Ale bodla som ho do krku, takže to bola primeraná reakcia.“ Sloane si dlaňou prejde po celej ruke a smrkne. Pokrčí pritom nos, čo je extrémne rozkošné. „Zahnal ma do kúta, predtým než spadol, a ešte sa pritom rehotal.“

Vtom k nám pristúpi servírka s dvoma taniermi rebierok a s tanierom hranolčekov, čím si od Sloane vyslúži vyhladovaný pohľad. Len čo tanier pristane pred ňou, usmeje sa a na líci sa jej objaví malá jamka.

Poďakujeme servírke, ktorá ešte chvíľku vyčkáva pri boxe, ale Sloane ju uistí, že už máme všetko. Keď odíde, Sloane sa zachechce a jamka na líci sa jej prehľbi. „Len mi nevrav, že sa ti to stáva tak často, až si to ani nevšímaš. To je deprimujúce.“

„Čo sa mi má stávať?“

Sloane pozrie na servírku, sledujem jej pohľad a všimnem si, ako sa tá ženská na mňa koketne usmeje ponad plece. „Preboha, ty to fakt nevidíš. Aleže vôbec.“ Sloane pokrúti hlavou a z pariaciach sa rebierok si jedno odtrhne. „Priprav sa, fešáček. Môj žalúdok mi za posledné tri dni trávil prilahlé orgány, takže tieto brutálne rebrá zožeriem ako totálna hulvátka.“

Nič nepoviem a visím očami na jej dokonalých zuboch, ktoré zabára do horúceho mäsa a odtráha ho od kosti. V kútiku úst jej zostane kvapka barbecue omáčky, okamžite ju zlizne a ja mám pocit, že namieste zomriem.

„Takže...“ Odkiaľsem si a dúfam, že sa mi nezadrhne hlas. Sloane zvráští obočie a s chuťou sa zahryzne do ďalšieho rebierka. „Prečo si nehovoríš Havranka?“

„Čo?“ Vloží si koniec rebierka do úst, vcucne mäso rovno z kosti a ešte si ho natlačí do úst prstami lepkavými od omáčky. Keď vtiahne líca, stvrdnutý vták mi napína zips.

Ach, čo by so mnou robili tie jej ústočká!

Napijem sa a pozriem sa na tanier. „Tvoja prezývka,“ vysvetlím a tiež si dám rebierko, ale len preto, aby som zabavil isté časti svojho tela, ktoré mi jasne dávajú najavo, po čom prahnú. „Ako to, že si nevravíš Havranka? Máš predsa havranie vlasy, bojovnú povahu a tá pesnička... Tipnem si, súvisí s tvojím detstvom, že? Počul som, ako si si ju spievala v klietke.“

Sloane na chvíľu prestane prežúvať, zamyslene si ma premeriava a prstom si prechádza po spodnej pere. Asi prvý raz sa na mňa naozaj pozerá a pohľadom sa mi zavrtava rovno do hlavy. „Tá prezývka je pre mňa. Križiak je pre ostatných,“ vysvetlí.

Zatvári sa vážne a v okamihu sa zo sexi usmrkanej a vyhľadovanej krásky zmení na hrozivú, nemilosrdnú a neústupčivú vrahyňu.

Prikývnem. „Chápem.“

A asi som jediný.

Sloane zo mňa stále nespúšťa zrak. „O čo ti ide, fešáček?“

„Akože o čo?“

„Dobre si počul. Ukážeš sa v dome toho hoväda, vypustíš ma z jeho klietky, spáliš mu dom a vezmeš ma na pivo a rebierka? A pritom viem o tebe veľké hovno. Takže, o čo ti ide? Prečo si bol u Briscoa?“

Pokrčím plecami. „Šiel som mu odseknúť končatiny a užiť si pohľad na to, ako pomaly umiera.“

„Ale prečo práve jemu? Od Bostonu sme trochu ďaleko. Určite tam behá plno pouličných drogových dílerov, máš o zábavu postarané. Prečo by si chodil tak ďaleko kvôli jednému človeku?“

Vo vzduchu visí ťaživé ticho, obaja mlčíme s rebierkami na polceste k ústam. Na tvári sa mi rozhostí lišiacky úsmev a Sloane sa zatvári sklamane.

„Takže vieš, kto som.“

„Ježiši.“

„Poznáš ma! Vieš, že rád lovím v domácom revíri. Ako dlho si už moja fanúšička?“

„Kriste, prestaň.“

Zasmejem sa, keď si Sloane oprie hlavu o zohnuté zápästia, v lepkavých prstoch stále zvierajú rebierko. „Ktorá z mojich vražd je tvoja obľúbená?“ zisťujem. „Ten týpek, ktorého som stiahol z kože a zavesil na provu lode v Griffinovom prístavisku? Alebo ako som zavesil týpka na žerjav? Tá bola celkom populárna.“

„Už teraz ti viem povedať, že si hrozný.“ Sloane sa rukami snaží zakryť líca červené ako paradajky. Keď sa na mňa díva pomedzi prsty, v orieškových očiach jej zbadám iskričky. „Pošli ma späť do Briscoovej cely.“

„Tvoje želanie je mi rozkazom.“

Pozriem sa k barovému pultu a kývnem na servírku, ktorej netrvá ani sekundu si ma všimnúť a pobrať sa s čoraz širším úsmevom k nášmu boxu.

„Rowan...?“

„Čo je? Vravela si, že sa chceš vrátiť k Briscoovi, no tak tam ideme.“

„Len som žartovala, ty cvok...“

„Neboj sa, Havranka. Dostanem ťa späť do tej malej smradlavej klietky. Som si istý, že ten požiar prežila. Čo myslíš, prežili aj larvy? Ak chceš, môžeš ich povyberať z popola.“

„Rowan...“ Sloanina ruka vystrelí a obopne sa mi okolo zápästia. Na pokožke pocítim lepkavú omáčku. Pri našom dotyku mnou prejde elektrický prúd. Ledva ovládam pobavenie pri pohľade na paniku v jej očiach.

„Deje sa niečo, Havranka?“

Servírka sa s oslnivým úsmevom pristaví pri našom boxe. „Čo vám ešte prinesiem?“

Dívam sa na Sloane a sledujem jej oči, behajúce medzi mnou a únikovým východom. Zdvihnem obočie. „Ešte dve pívá,

prosím.“ Sloane mi venuje prázdny pohľad a jej prižmúrené oči pripomínajú dve úzke pomlčky.

„Hneď to prinesiem.“

„Budem sa opakovať, ale si hrozný,“ zavrčí a pustí mi pulzujúce zápästie.

Vyhrniem jeden kútik úst. Všimne si môj úsmev a už tak nezazerá, hoci to evidentne nemala v pláne. „Raz sa do mňa zamiluješ,“ zapradiem a hľadím jej pritom do očí. Pomaly zliznem omáčku, ktorú mi nechala na zápästí. V očiach sa jej odráža teplé popoludňajšie svetlo prúdiace do okien bistra a na líci sa jej opäť ukáže jamka. Baví sa a nedokáže to potlačiť.

„Snívaj ďalej, Mäsiar.“

Môj úškrn jej vraví „uvidíme“.

Nadvihne tmavé obočie, akoby prijímala výzvu, ale potom opäť venuje pozornosť jedlu. „Stále si mi nevysvetlil, prečo si šiel za Briscoom.“

„Ale vysvetlil. Chcel som mu sekať končatiny, vyžívať sa v bolesti.“

„Ale prečo jemu?“

Pokrčím plecami. „Asi preto, prečo si si ho vybrala ty. Bol to kus vola.“

„A ako vieš, že ja som si ho preto vybrala?“

„A pre čo iné?“ odpoviem a opriem sa laktami o hliníkový okraj umakartového stola. Sloane zdvihne bradu a tvári sa pohoršene.

„Možno mal pekné očné gule.“

Vezmem si ďalšie rebierko a zasmiejem sa. Potom chvíľu mlčky jem a nechám ju čakať na odpoveď. Napokon prehodím: „Ale nie preto im vyberáš oči z jamôk.“

Sloane nakloní hlavu na bok a uprie na mňa žiarivý pohľad. „Nie?“

„Určite nie.“

„Prečo to teda robím?“

Pokrčím plecami, a hoci ma vyzýva, nie som pripravený pozrieť sa jej do tváre. „Oči sú predsa oknom do duše, nie?“

Sloane si odfrkne. Rýchlo sa na ňu pozriem a zachytím, ako zavrtí hlavou. „Skôr ide o to, že ak si budeš chovať na prsiach havrana, vyďobe ti oči.“

Nakloním hlavu a snažím sa pochopiť jej slová. O Sloane sa veľa nevie a do novín sa toho o nej dostane len veľmi málo. Zamieriava sa na sériových vrahov a zanecháva po sebe komplikované miesto činu. A to je asi tak všetko. Všetky ďalšie teórie, ktoré má FBI o Križiakovi, sú nedomyslené. Z toho, čo som čítal, je jasné, že nemajú potuchy o tom, že tento nepopulárny kriminálnik s prezývkou Križiak je ženská. To im v tých predvídateľných hlavičkách ani len nenapadlo. Nech už má akúkoľvek minulosť a dôvody a nech už tou poznámkou o havranovi myslela hocičo, viac sa nedozviem.

Zaujala ma od prvej chvíle. Zapálila vo mne plamienok zvedavosti a ďalej ho rozduchava.

Chcem to vedieť. Chcem poznať pravdu.

A možno chcem, aby aj ona bola rovnako zvedavá na mňa.

„Vieš, že to ja som zabil Tonyho Watsona, Kosca z prístavu?“

Veľmi pomaly si odtiahne krígel od úst a nespúšťa zo mňa zrak. „To si bol ty?“

Prikývnem.

„Myslela som si, že sa len nepohodol so svojou obeťou.“

„To zrejme áno, fakt sme sa nedohodli a zo všetkých síl sa ma pokúšal zabiť, no jednoducho sa mu to nepodarilo.“ Zasraný Watson. Bil som ho, až kým mu nepraskla lebka. Keď odpadol na zem, pozoroval som, ako sa mu cez dolámané zuby a rozťaté pery vydral posledný výdych s krvou. Keď mu telo ochablo, nechal som ho v uličke ako žrádlo pre potkany.

Nebola to pekná vražda, ani elegantná. Nemal som žiadny šikovný plán. Bola inštinktívna a surová.

A bavila ma do poslednej sekundy.

„Watson nebol taký debil, ako som si myslel. Prichytil ma, že ho sledujem, a pokúsil sa ma prepadať.“

Sloane sa cez zovreté pery vyderie zamyslené *hmmm*. „Som sklamaná.“

„Prečo? Lebo ma nezabil? Ach, Havranka, ranila si ma.“

„Nie,“ odvetí a zachechce sa. „Iba som mala vymyslený dokonalý plán, ako ho zavraždiť. Telá jeho posledných piatich obetí som už mala zmapované na sieti,“ zamrmle. Lepkavými prstami mi tancuje pred nosom. Ani sa na mňa neďiva a tvári sa, akoby to, čo mi práve povedala, vôbec nebolo obrovské tajomstvo.

Mapovala. Na sieti.

„Niežeby na tom záležalo. Niežeby to tí chmuľovia z FBI rozlúskli, ale aj tak... potom si na scénu prišiel ty a poslal si to,“ pokračuje a venuje sa ďalšiemu rebierku, ktoré ohlodá až na kosť. Keď si priloží mäso k ústam, sťažka si vzdychne. „Asi by som sa ti mala poďakovať. Zrejme som Watsona podcenila. Keďže ma Briscoe obyčajným kopancom poslal do kletky, a pritom to bol lenivý kretén... nie som si istá, či by som si s Watsonom poradila tak dobre ako ty.“ Pozrie na mňa jasnými nezvyčajnými očami spod havraních vlasov, ktoré jej spadli do tváre, a očarujúco mi preniká rovno do sčernetej duše. „Priam fyzicky ma bolí si to priznať, tak nieže ti to teraz stúpne do hlavy, fešáček.“

Pousmejem sa. „Myslíš si, že som pekný.“

„Práve som ti povedala, aby ti to s tým Watsonom nestúplo do hlavy. A týka sa to aj tvojej krásy,“ dokončí, vehementne zagúľa očami a šklbne jej viečkom. „Aj tak si si toho dobre vedomý.“

Skôr než si úsmev zamaskujem kríglom, mám ho čoraz širší. Chvíľu sa na seba dívame, kým Sloane napokon nepreruší

naše spojenie a neodvráti zrak. Na pehavých lícach jej postrehnem náznak červene. „Nuž, Billa Fairbanksa si dostala skôr než ja, takže sme si kvit.“

Sloane vypúli oči a zažmurká hustými tmavými mihalnicami. „Aj po ňom si šiel?“ zisťuje, načo jemne prikývнем a myknem plecóm. Kedysi ma dosť žralo, že som o túto trofej prišiel, aj že mi ho vyfúkol môj idol Križiak. Teraz, keď som stretol autorku tých sietí, najradšej by som proti nej prehrал znovu, len aby som videl, ako žiari hrdosťou. A možno viac než len raz.

Zahryzne si do spodnej pery, snaží sa zamaskovať divoký úškrn. „Netušila som, že si šiel po Fairbanksovi.“

„Sledoval som ho dva roky.“

„Fakt?“

„Plánoval som ho dostať rok pred tebou, ale zdúchol skôr, než som mal šancu. Trvalo pár mesiacov, kým som ho znovu našiel. A potom, čuduj sa svet! Kúsky jeho tela sa našli zviazané rybárskym vlascom a oči mal vyrvané z jamôk.“

Sloane si odfúkne, ale v unavených očiach jej postrehnem iskru. Pomrví sa na sedadle a trochu sa vystrie. „Ja som mu ich nevyrvala, Mäsiarko, ale vybrala, jemne, ako sa na dámu patrí.“ Sloane si vopchá prst do úst, pritisne si ho znútra na líce, ústami ho obopne a rýchlo ho vytiahne s hlasným *plup!* „Nejako takto.“

Zarehocem sa a ona ma odmení oslnivým úsmevom. „Pardon.“

Vzápätí sa neusmieva na mňa, ale na stôl. Zachváti ju nervozita a začne sa obzerať po bistro. Vezme si zopár hranolčekov, pričóm stále pohľadom preskakuje zo štamgastov na východy. Potom odtisne tanier s rebierkami na kraj stola.

Chystá sa zdrhnúť.

Ak ujde, už ju nikdy neuvidím, o to sa dôkladne postará.

Odkašlem si. „Už si počula o tej sérii vražd v národných parkoch v Oregone a Washington?“

Prizmúri oči a znovu mi venuje pozornosť. Medzi tmavým obočím sa jej vytvorí malá vráska. Namiesto odpovede iba jemne pokrúti hlavou.

„Ten vrah je hotový fantóm. A plodný. Náročný a extrémne opatrný,“ pokračujem. „Preferuje turistov, tábormníkov či nomádov s minimom známych vo svojom revíri. Umučí ich a potom každé telo umiestni obrátené na východ do hustého lesa, s krížikom na čele.“

Jej tenká maska trochu povolí. Pod povrchom je predátorka, ktorá práve zavetrila stopu. Priam vidím, ako jej v hlave víria myšlienky.

Tieto podrobnosti predstavujú cestu, po ktorej sa pustí každý talentovaný lovec.

„Koľkých zatiaľ zabil?“

„Dvanástich, ale možno aj viac. Nie je však o ňom veľa počuť.“

Sloane sa zachmúri. V zelených a zlatistých fliačikoch orieškových očí jej postrehnem iskričky. „Prečo? Aby ho nevyplašili?“

„Asi.“

„Ty ho odkiaľ poznáš?“

„Rovnako ako si ty vedela, kto je Zviera zo zálivu. Je mojou prácou o tom vedieť.“ Žmurknem na ňu. Sloane sa mi najprv pozrie na pery, potom na jazvu, a nakoniec do očí. Položím si predlaktia na stôl a nakloním sa k nej. „Čo povieš na priateľskú hru? Vyhráva ten, kto ho zavraždí prvý.“

Opre sa chrbtom o čalúnenie vinylového boxu a dolámanými nechtami s krvavočerveným lakom bubnuje po stole. Hodnú chvíľu si mlčky hryzie vysušenú spodnú peru a pozorne ma sleduje. Jej pohľad cítim až na koži. Dotýka sa ma ním a prebúdzá vo mne pocit, po ktorom neustále túžim, ale nikdy sa mi ho nedarí dosiahnuť.

Žiadne riziko mi nenaženie strach. A žiadna odmena ma neuspokojí.

Teda doteraz.

Bubnovanie prstov utíchne.

„Akú hru?“ spýta sa ma.

Opäť kývnem na servírku, a keď sa na seba pozrieme, naznačím jej, že chceme účet. „Iba takú malú. Poďme na zmrzlinu, tam to preberieme.“

Znovu sa na ňu pozriem a sprisahanecky sa usmejem.

Hrozivo a zároveň túžobne...

... a prefikane.

„Vieš, čo sa vraví, Havranka. Ak nejde o život, nejde o nič,“ zašepkám. „A až vtedy sa začne poriadna zábava.“